

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **V. D. D.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2025, č. j. OAM-539/BA-BA01-VL18-PZ-2025, ve věci prodloužení zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 4. 9. 2025 brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2025, č. j. OAM-539/BA-BA01-VL18-PZ-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

žalovaný rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil do 24. 9. 2025. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a skutečnosti, které mu předcházely

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 12. 5. 2025 v České republice požádal o mezinárodní ochranu. Tuto žádost podal v úzké časové návaznosti na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 6. 5. 2025, č. j. KRPA-146065-16/ČJ-2025-000022-ZSV, a na rozhodnutí o zajištění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ze dne 6. 5. 2025, č. j. KRPA-146065-18/ČJ-2025-000022-SV. V tomto správním řízení žalobce výslovně uvedl, že si chce v České republice najít práci a že v případě návratu do vlasti mu nic nehrozí.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 5. 2025, č. j. OAM-539/BA-BA01-BA06-Z-2025, zajistil žalobce ve smyslu § 46a zákona o azylu, a to do 29. 8. 2025 (110 dní).
4. Žalobce dne 21. 5. 2025 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je bez náboženského přesvědčení, není a nikdy nebyl politicky aktivní. Je ženatý a má dvě děti, které žijí společně s manželkou. Z Vietnamu vycestoval 28. 7. 2024 letecky do Číny a odtud do Maďarska. Dne 10. 2. 2025 jel na návštěvu do České republiky, kde byl kontrolován a dostal výjezdní vízum do 12. 2. 2025. Pas u sebe neměl. Hned 13. 2. 2025 se vrátil do Maďarska, kde zůstal do dubna 2025, a poté odjel automobilem do České republiky. Dne 5. 5. 2025 byl opět kontrolován a zadržen. Vízum v Maďarsku měl platné do 2. 10. 2024. Cítí se zdravý, bez žádných omezení. Není a nebyl nikde trestně stíhán či odsouzen. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že si ve Vietnamu půjčil hodně peněz s vysokým úrokem. Při vycestování do Maďarska mu bylo slíbeno, že tam bude mít pobyt a práci, což nebyla pravda. O mezinárodní ochranu v České republice požádal z důvodu, že doufá, že zde bude mít legální pobyt a bude zde moci pracovat a vydělávat peníze ke splácení dluhu ve Vietnamu.
5. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 5. 2025 žalobce uvedl, že Vietnam opustil dne 28. 7. 2024, u sebe měl cestovní pas a vízum do Maďarska. Jednalo se o pracovní vízum, které zařídila pracovní agentura. Důvodem pro opuštění vlasti byl velký dluh, proto se rozhodl jet do zahraničí za práci a vydělat si více peněz. Uvedl, že má problém se do Vietnamu vrátit, neboť není schopen tam splatit dluhy, a proto bude jeho život ohrožen. Z tohoto důvodu žádá o mezinárodní ochranu. Obává se, že bude ublíženo fyzicky jemu i jeho rodině. Rodině zatím nic nehrozí, neboť se lichvář domnívá, že žalobce v cizině vydělává peníze, které pak lichváři vrátí. Tohoto nebezpečí se obává, jelikož již u něj doma byli a vyhrožovali mu (ústně) zabitím. Na policii to nesměl nahlásit, neboť by situaci zhoršil. Pokud by dluh splácel, nebezpečí by mu nehrozilo. Do Maďarska se vrátit nechce, neboť tam není žádná práce. O mezinárodní ochranu dříve nežádal, jelikož o této možnosti nevěděl.
6. Dne 1. 7. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí, č. j. OAM-539/BA-BA01-HA15-2025, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k příslušnému soudu.

7. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nespadá mezi zranitelné osoby, které nemohou být zajištěné v zařízení pro zajištění cizinců. Neshledal ani možnost uložení zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že k pobytu na území České republiky není oprávněn a nachází se zde nelegálně. Nemá zde žádné závazky ani majetek. Žalovaný se dále v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, na kterou bude zajištění prodlouženo. Vzal v úvahu přednostní posouzení podané žaloby ve věci mezinárodní ochrany a dospěl k závěru, že celková doba pro prodloužení zajištění žalobce v současné době činí 21 + 5 dní, tedy celkem 26 dní.

III. Žaloba

8. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný dostatečně neposoudil v rámci prodloužení doby zajištění možnost uložení zvláštního opatření. Mezi tato zvláštní opatření se řadí povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době. Žalobce má zájem vyčkat na skončení řízení o mezinárodní ochraně v pobytovém středisku Havířov či Jezová. Bydlení v pobytovém středisku tak skýtá záruku, že mu bude doručována pošta a bude kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům, soudu a bude plně spolupracovat. Žalobce nemá v úmyslu odcházet z pobytového střediska a zůstat na území České republiky nelegálně, naopak chce respektovat právní předpisy České republiky. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
9. Na závěr žalobce poukázal na mimořádnost institutu zajištění cizince a připomněl, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, a že zajištění musí být účelné. Žalobce má za to, že je u něj na místě aplikace mírnějších opatření před jeho zajištěním a jeho prodloužením. Veřejný zájem na dodržování právních předpisů stěží vyvažuje újmu, kterou mu jeho zajištění způsobuje.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států na dobu 30 měsíců. Žalobce přiznal, že pracuje na tržnici SAPA. Žalobce tedy kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území České republiky nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla zaměstnávání cizinců na území České republiky. Žalobce před zajištěním rovněž nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho původu, naopak prohlásil, že nemá žádnou překážku k vycestování a ve vlasti mu nic nehrozí. Jmenovaný nemá nikde nahlášenou adresu, v současné době bydlí na ubytovně v Praze kousek od SAPY, přesnou adresu ani nezná. Na území České republiky tedy není kontaktní, není možné mu cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu. Žalobce uvedl, že v České republice chtěl být minimálně ještě jeden měsíc a poté chtěl odjet zpět do Maďarska, zjevně opět nelegálně. Je tedy zřejmé, že rozhodně neměl v úmyslu požádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany, a nedá se ani očekávat, že by v případě jeho nezajištění v zařízení pro zajištění cizinců byl k dispozici žalovanému a nevystoupal například právě do Maďarska. Žalovaný již v rozhodnutí o zajištění správně stanovil, že u žalobce není předpoklad, že by dodržoval zvláštní opatření a existovala důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění, nebo případnému výkonu

správního vyhoštění. S ohledem na skutečnost, že se blížil konec doby zajištění stanovené příslušným rozhodnutím, nicméně ještě nedošlo k uplynutí maximální možné doby zajištění ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu, tedy 180 dní, žalovaný posoudil, zda je nutné přikročit k prodloužení zajištění žalobce nad aktuálně stanovenou dobu.

11. K uložení zvláštních opatření žalovaný sdělil, že z napadeného rozhodnutí a celého spisového materiálu, předchozího rozhodnutí o zajištění, je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce na základě všech relevantních informací vyplývajících ze správního spisu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný má za to, že nelze aplikovat mírnější opatření, dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016, na který se žalobce odvolává, protože opět zde není předpoklad, že by dodržoval zvláštní opatření a existuje zde důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění. Žalobce v žalobě tvrdil, že může pobývat v pobytovém středisku, kde bude kontaktní. Toto obecné tvrzení nelze přijmout s ohledem na jeho předchozí pobytovou historii.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
13. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval do pěti dnů ode dne podání žaloby a krajský soud neshledal, že by to bylo pro rozhodnutí věci nezbytné.
14. Krajský soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
15. Žaloba **není** důvodná.
16. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Z tohoto důvodu, tedy dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, byl žalobce rozhodnutím o zajištění ze dne 13. 5. 2025 zajištěn.

17. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*. V nyní posuzované věci žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu do 24. 9. 2025. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů přistoupil k prodloužení zajištění žalobce. Uvedl, že od rozhodnutí o zajištění nedošlo ke změně důvodů, pro které byl žalobce zajištěn. Podle žalovaného z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním byla ohrožena realizace rozhodnutí o vyhoštění a následné vycestování z České republiky. Současně sdělil, že již rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a neshledal ji důvodnou. Žalobce proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu brojil žalobou, která má ze zákona automaticky odkladný účinek. Je tedy podle žalovaného zjevné, že žalobce nesouhlasí s negativním rozhodnutím žalovaného, a proto nelze očekávat, že by vyčkal na rozhodnutí soudu a po případném zamítnutí žaloby by dobrovolně vycestoval z území. Žalovaný tak uvedl konkrétní důvody, proč považoval za nutné zajištění žalobce prodloužit. Jeho úvaha je přezkoumatelná, založená na konkrétních podkladech. Žalovaný žalobce nesankcionuje za to, že žalobu podal, ale musí reagovat na důsledky, které s podáním žaloby souvisejí, zde se jedná o odkladný účinek žaloby.
18. Žalobce zejména nesouhlasil s tím, že žalovaný neuložil zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
19. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době ministerstvem stanovené. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje, a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
20. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Uvedl, že *„jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“* Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze

přistoupit ke zvláštnímu opatření (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).

21. Důvody, proč u žalobce nelze uložit zvláštní opatření, se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, a to na str. 3 napadeného rozhodnutí. Od vydání rozhodnutí o zajištění žalobce nepředložil žádné nové důkazy ani netvrdil nové skutečnosti, které by měl žalovaný povinnost v napadeném rozhodnutí podrobně posoudit. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nemá v České republice žádné závazky ani majetek, odkázal na pobytovou historii žalobce a nedodržování právních předpisů, proto nemohl přistoupit k uložení zvláštních opatření. S ohledem na konkrétní okolnosti případu považuje krajský soud toto odůvodnění za dostačující.
22. V nyní posuzované věci žalobce opětovně obecně namítal, že postačovalo, aby žalovaný uložil žalobci, aby žalobce pobýval v pobytové zařízení v Havířově či v Jezové. Dle krajského soudu s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů shledat jako záruku toho, že se bude na dané adrese zdržovat a poskytovat žalovanému potřebnou součinnost. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Žalobce nemá dle jeho vyjádření k České republice žádné vazby, jeho finanční situace je nejasná. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Nesdělil žádné individuální okolnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že žalobce skutečně změnil svůj přístup a s žalovaným by spolupracoval. Obecné tvrzení, že by žalobce zvláštní opatření dodržoval, má zájem na dodržování právních předpisů a nehodlá na území České republiky páchat trestnou ani jinou protiprávní činnost či narušovat veřejný pořádek, takovouto skutečností není.
23. Z výše uvedených důvodů žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že se okolnosti případu žalobce nezměnily a je tak s ohledem na soudní řízení a odkladný účinek žaloby potřeba prodloužit zajištění žalobce. Taktéž dle krajského soudu nelze žalovanému vytknout, že neuložil zvláštní opatření. Jeho odůvodnění, proč nepostupoval podle § 47 zákona o azylu vzhledem k odkazu na předchozí rozhodnutí týkající se žalobce a k tomu, že nedošlo k žádné změně okolností, dle krajského soudu v této věci ob stojí.

V. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci samé.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 23. září 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně